

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. 819/2013-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 2. 2017, č. j. 819/2013-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Horázného.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 17. 3. 2010, č. j. MHMP 259794/2010, sp. zn. S-MHMP 973258/2009 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž byly

zamítnuty námitky žalobce proti oznámení, podle kterého měl dosáhnout celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce zároveň vyzván, aby nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení odevzdal řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz.

2. Žalobce v žalobě namítl nesprávný postup správního orgánu I. stupně v řízení o námitkách a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Uvedl, že ve svém podání ze dne 7. 12. 2009 označeném jako „Námitka proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“ namítl, že si není vědom překročení nejvyšší povolené rychlosti, ke kterému mělo dojít v září 2008, není si vědom držení telefonního přístroje v ruce, ke kterému mělo dojít v říjnu 2009, ani porušení zákazové značky, ke kterému mělo dojít v listopadu 2009. V případech záznamů bodů provedených na základě těchto přestupků došlo podle žalobce k pochybení správního orgánu.
3. Vzhledem k tomu, že uvedené přestupky byly projednány uložením pokuty v blokovém řízení, měl žalobce za to, že ve smyslu ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a ve smyslu zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) měl správní orgán obstarat příslušné pokutové bloky jakožto prvotní (a jediné relevantní) podklady pro záznam bodů. Obsahem pokutového bloku, zejména popisem jednání a právní kvalifikace přestupku a souhlasem s vyřízením přestupku uložením pokuty v blokovém řízení vyjádřeným vlastnoručním podpisem by se prokázalo, zda vůbec a případně jakých skutků se měl žalobce dopustit, a zda tedy existoval způsobilý podklad pro záznam bodů.
4. S odkazem na ust. § 50 odst. 4 s. ř. žalobce namítl, že pro správní orgán musí být závazný pouze pokutový blok. Podle § 73 odst. 2 s. ř. jsou pravomocná rozhodnutí závazná pro účastníky a pro všechny správní orgány. O závaznosti „Oznámení o uložení blokové pokuty“ není v zákonu o silničním provozu zmínka, a to proto, že se jedná o pouhé sdělení, resp. o úřední záznam. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76.
5. Podle žalobce správní orgán i přes jeho nesouhlas se správností záznamů bodů za některé přestupky, resp. podkladů pro tyto záznamy, vyjádřený v podání ze dne 7. 12. 2009 a následně i při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 16. 3. 2010 žádné další podklady neopatřoval a ani se nepokusil podstatu námitek žalobce vyvrátit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že námitky žalobce shledal jako nedůvodné, neboť po prošetření zapsání bodů za jednotlivá oznámení neshledal žádné pochybení. Pokud by žalobce s přestupky nesouhlasil, nebylo by možné blokové řízení realizovat. Záznam bodů tak dle žalovaného plně odpovídal pravomocným rozhodnutím, která byla pro evidenční správní orgán závazná, s čímž žalobce nesouhlasil. Těmito tvrzeními se však žalovaný pouze snaží vzbudit dojem, že se správní orgán I. stupně skutečně zabýval podstatou námitek, tedy pochybností o tom, zda existují rozhodnutí, na jejichž základě byly body zaznamenány, resp. zda jejich obsah odpovídá tomu, jak byl oznámen správnímu úřadu. Tato tvrzení jsou podle žalobce nepodložená, neboť správní

orgán se předmětné pokutové bloky nepokusil obstarat a skutečným přezkumem správnosti záznamu bodů se vůbec nezabýval.

6. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný v odůvodnění nevyjádřil žádnou vlastní myšlenku, kterou by zhodnotil správnost či nesprávnost postupu správního orgánu I. stupně, zejména pokud jde o nerespektování závaznosti správního rozhodnutí a porovnání pokutových bloků s oznámeními. Závěrečné konstatování žalovaného, že postup správního orgánu I. stupně nebyl stížen procesní vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, postrádá cokoliv, z čeho by bylo možno posoudit, jaké úvahy k tomuto závěru žalovaného vedly. Z toho důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z něj není seznatelné, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladu pro rozhodnutí.
7. Žalobce k tomu doplnil, že za dostatečně odůvodněné není možné považovat ani konstatování žalovaného, že jakékoliv námitky směřující proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích jsou z hlediska záznamu bodů zcela irelevantní, když k tomuto žalovaný uvedl, že *„Podle ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení ...“*. Podle žalobce však nic takového z citovaného ustanovení nevyplývá.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Úvodem shrnul smysl a účel bodového systému podle zákona o silničním provozu a upozornil na to, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné rozlišovat předmět řízení o jednotlivých přestupcích podle zákona o přestupcích od předmětu řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu.
9. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze podle žalovaného zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V námitkách proti provedenému záznamu bodů tak může účastník řízení typicky namítat, že žádný přestupek nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, popř. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47).
10. Oznámení o uložení blokové pokuty dle žalovaného není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal, a proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však není možné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalovaný se tak zabýval předmětnými oznámeními a zjistil, že jsou dostatečně průkazná a mohou být pokladem pro záznam bodů do bodového hodnocení.

11. Ohledně kvality zpochybňujících tvrzení žalobce v projednávané věci žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení nijak nekonkretizoval, přičemž za těchto okolností nemohla žalobcova obecná argumentace sama o sobě zpochybnit obsah oznámení ze dne 13. 10. 2008. Vágní a ničím nepodložená tvrzení žalobce zpochybňující důkazy svědčící o spáchání přestupku nebyla ve správním řízení shledána za dostačující k tomu, aby zpochybnila samotná oznámení, v důsledku čehož by bylo důvodné vyžádat pokutové bloky.
12. Žalovaný dále doplnil, že ve věci bylo nutné se zabývat obsahem oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a posoudit, zda jsou tato oznámení dostatečně průkazná a svědčí o oprávněnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Oznámení policie ze dne 13.10.2008, 7.10.2009 a 17.11.2009 obsahují takové údaje, na jejichž základě bylo možno provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Popis jednání odpovídal tomu, co bylo uvedeno v právním předpise jako důvod pro záznam bodů; nechyběl údaj o tom, že došlo k porušení zákonného ustanovení. Byl také uveden odkaz na obecnou skutkovou podstatu přestupku dle § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), ve znění účinném do 31.7.2011.
13. Oznámení tedy byla dostatečně průkazná a svědčila o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů. Identifikovala žalobce jako přestupce, označovala místo a čas spáchání skutku, specifikovala, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, a uváděla, že mu za tato jednání byla uložena bloková pokuta v určité výši. Taková oznámení obsahovala všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Pokud žalobce tvrdil, že se přestupku nedopustil, měl tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti, které by byly s to vyvrátit obsah oznámení, resp. podklad pro záznam bodů, kterým dle žalovaného prvotně byla právě oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení.
14. K námitce žalobce, že od podání odvolání do vydání napadeného rozhodnutí uplynula doba 7 let, žalovaný uvedl, že zákon nestanoví prekluzivní dobu pro vyřízení věci. V případě nezjištění vad nezbývalo žalovanému než rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit, byť vzhledem k průtahům vzniklým z důvodu dlouhodobé přetíženosti věcného odboru nebylo možné předmětnou věc vyřídit v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně až do rozhodnutí žalovaného nedošlo ze strany Policie České republiky ke zrušení žádné pokuty uložené v blokovém řízení. Předmětná oznámení byla sama o sobě dostatečně průkazná a na jejich základě bylo možné uzavřít, že žalobcovy námitky proti provedeným záznamům bodů nebyly důvodné.
15. Na vyjádření žalovaného žalobce v replice reagoval tak, že žalovaný se konečně zabýval námitkami žalobce, avšak opožděně. Ve vztahu k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je vyjádření žalovaného zcela irelevantní. Jakkoliv se žalovaný snažil dodatečně odůvodnit, proč nebylo v řízení o námitkách proti záznamům bodů v bodovém hodnocení třeba opatřovat pokutové bloky či se jinak pokoušet vyvrátit tvrzení žalobce, že se údajných přestupků, za něž mu byly body zaznamenány, nikdy nedopustil, nezpochybnitelným faktem zůstalo, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí o námitkách uvedl, že záznam bodů plně odpovídal pravomocným rozhodnutím, která byla pro evidenční správní orgán závazná. Správní orgán I. stupně nicméně ve vztahu k záznamům, jichž se námitky týkaly, žádná taková rozhodnutí zjevně

k dispozici neměl, a jednalo se tak o konstatování zcela nepodložené. Jestliže žalovaný tuto skutečnost přehlédl, učinil tím také své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

III. Z obsahu správního spisu

16. Ze správního spisu vyplývají následující, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:
17. Oznámením Magistrátu hl. m. Prahy (dále též jen „Magistrát“) ze dne 27. 11. 2009, č.j. S-MHMP-DSA-973258/2009 bylo žalobci sděleno, že ke dni 16. 11. 2009 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu. Současně byl žalobce vyzván k odevzdání řidičského průkazu, a to v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče (žalobce) ze dne 4. 2. 2010 vyplývalo, že ke dni 16. 11. 2009 stav bodového hodnocení žalobce činil 12 bodů. Proti provedení záznamu bodů se žalobce bránil námitkou ze dne 7. 12. 2009, ve které pouze obecně uvedl, že by se mělo jednat o údajné překročení nejvyšší dovolené rychlosti (září 2008), údajné držení telefonního přístroje v ruce (říjen 2009) a údajné porušení zákazové značky – průjezd zakázán (listopad 2009).
18. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 3. 2010 vyplývá, že žalobce nesouhlasil s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 10. 2008, kdy uvedl, že vozidlo uvedené značky neřídil. Dále žalobce uvedl, že u přestupků, kterých se měl dopustit dne 6. 10. 2009 a dne 16. 11. 2009, bude podávat podněty k zahájení přezkumného řízení.
19. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů byl potvrzen. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že vycházel ze spisové dokumentace vedené v registru řidiče, přičemž postupoval následovně:
 - (i.) Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 3. 2008, č. j. ORTP-429/DN-2008-MJ zaslaného orgány Policie České republiky, skupinou dopravních nehod dopravního inspektorátu okresního ředitelství Teplice byly žalobci zaznamenány 4 body za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., v souvislosti s dopravní nehodou, které se měl žalobce dopustit dne 19. 3. 2008.
 - (ii.) Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 10. 2008, č. j. ORPB-123-1251/KEP-2008 zaslaného orgány Policie České republiky, dopravním inspektorátem okresního ředitelství Příbram, Žežická 498 byly žalobci zaznamenány 2 body za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit dne 7.10.2008.
 - (iii.) Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 3. 6. 2009, č. j. KRPC-75-3786/PŘ-2009-02017-BŠ zaslaného orgány Policie České republiky, dopravním inspektorátem, územním odborem vnější služby České Budějovice byly žalobci zaznamenány 2 body za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit dne 2. 6. 2009.
 - (iv.) Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 7. 10. 2009, č. j. KRPA-7731-7125/BP-2009-MV zaslaného orgány Policie České republiky, oddělením řízení dopravy odboru služby dopravní policie byly žalobci zaznamenány 3 body za

přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit dne 6. 10. 2009.

- (v.) Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 11. 2009, č. j. KRPC-41529/PŘ-2009-020164 zasláního orgány Policie České republiky, oddělením hlídkové služby Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje byl žalobci zaznamenán 1 bod za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. 1) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl dopustit dne 16. 11. 2009, a to pro porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu - nerespektování zákazové dopravní značky.

20. K námitce žalobce, že bude podávat podnět k přezkumnému řízení, správní orgán I. stupně uvedl, že podání návrhu na zahájení přezkumného řízení nelze považovat podle § 48 s. ř. za překážku řízení o námitkách proti záznamu o dosažení počtu bodů v registru řidičů, ani za předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 s. ř., protože ve věci viny za protiprávní jednání již bylo pravomocně rozhodnuto. Jedná se o dvě rozdílná řízení, vedená různými správními orgány.
21. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že provedl přeshetření zapsání bodů za jednotlivá oznámení a neshledal žádné pochybení. Po doručení oznámení Magistrátu byly body do registru řidičů zaznamenány. Policisté body nepřidělují, body zaznamenává orgán evidence, tedy v tomto případě správní orgán I. stupně, a to na základě „*oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení*“, „*rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku*“ nebo „*rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin*“.
22. Správní orgán I. stupně konstatoval, že všechna oznámení obsahovala datum, čas, identifikační údaje přestupce (žalobce), údaje o vozidle a popis jednání, kterého se žalobce měl dopustit. Všechny přestupky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení a žalobce zaplatil blokovou pokutu na místě přestupku v hotovosti nebo převzal jako doklad o zaplacení poštovní poukázku a pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou.
23. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu či soudu). Toto bylo v případě žalobce splněno, body byly zaznamenány na základě „*Oznámení o uložení blokové pokuty*“ od orgánů Policie ČR. Námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů byly vyhodnoceny jako neodůvodněné, neboť záznam bodů plně odpovídal pravomocným rozhodnutím, která byla pro evidenční správní orgán závazná. V souladu s ust. § 123b zákon o silničním provozu zaznamenaná příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za každý pravomocný přestupek nebo trest za trestný čin. Body byly přiděleny ve všech případech správně podle „*Přehledu jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání*“, který je přílohou k zákonu o silničním provozu. Podle správního orgánu I. stupně bylo přidělení bodů provedeno z úřední povinnosti vyplývající ze zákona a nikoliv na základě úvahy správního orgánu.

24. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které odůvodnil tím, že ve věci přestupku, kterého se měl dopustit dne 7. 10. 2008, podal návrh na obnovu řízení, resp. podnět k přezkumnému řízení. K tomu žalobce doplnil, že se tohoto přestupku nemohl dopustit, jelikož nákladní vozidlo, které měl dle Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 10. 2008 řídit, nikdy neřídil, jeho majitele ani provozovatele nezná a ani nikdy s nikým obdobným nespolupracoval. Nadto nevlastní řidičské oprávnění na nákladní automobil. Žalobce tak namítal, že v tomto případě bylo uložení pokuty a následný záznam v bodovém hodnocení proveden neoprávněně.
25. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že příslušný správní orgán I. stupně byl v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídal bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Žalovaný odkázal na ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek či o uložení trestu za trestný čin nebo na základě rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání či podmíněném zastavení trestního stíhání. Správní orgán, který vede registr řidičů, provedl záznamy na základě oznámení o uložení blokových pokutách. Jakékoliv námitky směřující proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích byly tedy z hlediska záznamu bodů irelevantní. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že postup správního orgánu I. stupně nebyl stížen procesní vadou, která by měla vliv na vydání daného rozhodnutí, a proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“].
27. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, a přestupek spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*
28. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.*
29. Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.*

30. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*
31. Napadené rozhodnutí se týká námitek proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů podaných podle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětem přezkumu tak není rozhodnutí vydané v řízení, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Úkolem zdejšího soudu v projednávané věci je tak přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho k zásahu do veřejného subjektivního práva žalobce.
32. Ačkoli je záznam bodů do bodového hodnocení pouze určitým administrativním úkonem, dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě „sankcí“ sui generis spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce je tak určitým způsobem zasažen, resp. omezen na svých právech. Je nutno proto vycházet z premisy, že jakkoli se v případě samotného oznámení (administrativního opatření) o počtu dosažených bodů nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. (nejedná se o rozhodnutí o uložení sankce), v důsledku následků, které jsou s ním dále spojeny, tj. odevzdání řidičského průkazu, zde existuje zásah do veřejného subjektivního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76).
33. „*V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, jsou-li zákonem připuštěny*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76).
34. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76 nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).
35. Stěžejní námitka žalobce, kterou uplatňoval ve všech fázích správního řízení o záznamu bodů v registru řidičů, z hlediska svého obsahu směřovala k tomu, že se zejména dne 7. 10. 2008 žádného přestupku nedopustil a nebylo s ním blokové řízení ani vedeno, a že bylo povinností správních orgánů zabývat se opakovanou námitkou žalobce stran jeho tvrzení, že se přestupku, který měl spáchat dne 7. 10. 2008, nedopustil, vozidlo, ve kterém měl být zastaven, nikdy neřídil a neznal jeho majitele ani provozovatele. Mezi žalobcem a

žalovaným je spor také o to, zda správní orgány mohly ve věci rozhodnout pouze na základě doručených oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, aniž by si správní orgán od příslušných orgánů Policie ČR vyžádal kopie jednotlivých pokutových bloků.

36. Žalovaný se k této otázce v napadeném rozhodnutí vyjádřil, avšak dle názoru soudu tak učinil nedostatečně a nesprávně. Odkázal sice na ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, v rozporu s tímto ustanovením a judikaturou Nejvyššího správního soudu však dovodil, že se *„záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.“* Ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu pouze uvádí, v jaké lhůtě má být obecním úřadem obce s rozšířenou pravomocí proveden záznam v registru řidičů. Z daného ustanovení nelze dovodit, že správní orgán tento záznam provede pouze na základě tohoto oznámení a že z něj lze bez dalšího vycházet i v případech, kdy se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, jak se to stalo v nyní posuzované věci.
37. Problematikou oznámení o uložení pokut se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76 zcela jednoznačně uvedl, že *„[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* Jinými slovy, oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení jsou pouze úředními záznamy o tom, že byl spáchán přestupek a oznámení o tom, kdo jej spáchal, přičemž toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, jejíž správnost nelze bez dalšího v případě pochybností presumovat. Pokud žalobce ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že dne 7. 10. 2008 vozidlo uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 10. 2008 vůbec neřídil, měl správní orgán I. stupně vyzvat příslušný orgán Policie ČR k předložení alespoň té části kopie pokutového bloku, na základě které by mohl prokázat, že daný přestupek byl v blokovém řízení projednán a že jej skutečně spáchal žalobce a nikoliv třetí osoba. Pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, měl vzhledem k totožné odvolací námitce takto postupovat žalovaný. Ani ten však příslušný orgán Policie ČR k předložení listin, jejichž existenci či bezvadnost žalobce zpochybnil, nevyzval a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s danou odvolací námitkou vypořádal jen velmi stroze, a to nesprávným výkladem zákona, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Svou úvahu ve vztahu k této odvolací námitce se sice žalovaný pokusil následně doplnit ve vyjádření k žalobě, k tomu je však nutné konstatovat, že absence dostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojena vyjádřením žalovaného k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71 či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008–99).
38. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením §

68 odst. 3 s. ř. vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Povinností nadřízeného správního orgánu je podané námitky řádně přezkoumat [§ 89 odst. 2 s. ř.], přičemž nevypořádání uplatněných námitek zpravidla způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

39. Soudu nezbyvá než konstatovat, že závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou dostatečně odůvodněny, přičemž k nápravě této vady nedošlo ani napadeným rozhodnutím. Přestože žalobce namítal, že jednoho z přestupků se nedopustil, bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatováno, že všechny přestupky „*byly se jmenovaným projednány v blokovém řízení, kdy jmenovaný zaplatil blokovou pokutu na místě v hotovosti nebo převzal jako doklad o zaplacení poštovní poukázku a pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou.*“ Svůj závěr správní orgán I. stupně přitom opřel toliko o posouzení oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy o posouzení úředního záznamu, což je ve světle výše uvedeného zcela nedostatečné. Aniž by měl rozhodnutí o uložení pokuty k dispozici, správní orgán I. stupně bez dalšího konstatoval, že záznam bodů plně těmto pravomocným rozhodnutím odpovídal (str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) Toto pochybení nebylo napraveno ani napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný nesprávným výkladem ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu pouze dovodil, že i přes námitku žalobce pro rozhodnutí postačovala oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v důsledku toho zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti.
40. K námitce poukazující na to, že žalovaný rozhodl ve věci až téměř po 7 letech, soud obecně uvádí, že lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 71 s. ř.) jsou lhůtami pořádkovými a jejich nedodržení není samo o sobě důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež bylo ve věci samé vydáno. Proti případným průtahům v odvolacím řízení se mohl žalobce bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 s. ř., případně též žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u správního soudu, což však neučinil. Překročení pořádkové lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí proto nemůže mít žádné dopady na výsledek rozhodnutí soudu o této žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. bez jednání rozsudkem zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož má za to, že vytknuté vady nejsou takového rozsahu, že by je žalovaný nemohl v odvolacím řízení sám napravit, resp. ponechává na jeho uvážení, zda bude nezbytné věc vrátit až ke správnímu orgánu I. stupně. V dalším řízení žalovaný zohlední v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. závěry vyslovené výše, napadené rozhodnutí doplní a přezkoumatelným

způsobem se vypořádá se všemi námitkami žalobce, a to zejména s námitkou, že přestupek, kterého se měl dopustit dne 7. 10. 2008, žalobce nespáchal a blokové řízení o tomto přestupku s ním vedeno nebylo. Pro tyto účely si od příslušného orgánu Policie ČR žalovaný, popř. správní orgán I. stupně vyžádá kopii alespoň té části předmětného pokutového bloku, kterou bude prokázáno, že přestupek byl v blokovém řízení s žalobcem projednán, případně zváží potřebu vyžádání si kopií všech dalších pokutových bloků, resp. jejich částí.

42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, zaplaceným soudním poplatkem za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a konečně částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 16 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu